

Το ασυμβίβαστο Χριστιανισμού-ξενοφοβίας (Παναγιώτης Σιαχάμης)

/ [Πεμπτούσια](#)

Εντός της σημερινής θλιβερής πραγματικότητας του μεταναστευτικού ζητήματος, το οποίο πλήττει έντονα τόσο τις μεσογειακές χώρες όσο γενικότερα και την Ευρώπη, ο ρόλος και η σύγχρονη μαρτυρία της Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία[1].

Η γηραιά ήπειρος ως επί το πλείστον αριθμεί μια δισχιλιετή χριστιανική εμπειρία, καθώς, ήδη από τα πρώτα χρόνια της διάδοσης του Ευαγγελίου, η Ευρώπη έγινε φάρος του Χριστιανισμού, αφού η Εκκλησία τόλμησε το άνοιγμα στην οικουμένη[2]. Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται ιστορικά με την καταγραφή αναρίθμητων Αγίων και Μαρτύρων ανά την υφήλιο, από τα πρώιμα χρόνια του Χριστιανισμού έως και τα πιο πρόσφατα.

Η σημερινή πραγματικότητα βέβαια σίγουρα διαφέρει από το πρωτοχριστιανικό πολιτιστικό-κοινωνικό στάτους. Ωστόσο, οι βασικές αρχές του Ευαγγελίου δεν περιορίζονται σε κοινωνικά στάτους ούτε αφορούν μεμονωμένες χριστιανικές κοινότητες ή συγκεκριμένους λαούς της τότε εποχής, αλλά κομίζουν διαχρονικές αλήθειες καθώς και μία ατέρμονη φανέρωση του Θεού στην ανθρωπότητα.

Μπροστά στο μεταναστευτικό πρόβλημα εκατομμύρια άνθρωποι τοποθετούνται είτε με γνώμονα τα ανθρώπινα δικαιώματα είτε υιοθετούν μια πιο σκληροπυρηνική θέση, αφού η ξеноφοβία εμποδίζει κάθε βλέψη ανοχής στα πλαίσια του επιτρεπτού. Αυτή η ηθική πρόκληση του κόσμου ενδιαφέρει ιδιαίτερα τη χριστιανική ηθική, γιατί έχει ως επίκεντρο του ενδιαφέροντός της το ανθρώπινο πρόσωπο και ορίζοντα ολόκληρο τον κόσμο[3].

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαίο να σημειωθεί πως το σημερινό μεταναστευτικό πρόβλημα καθίσταται πιο επώδυνο, αφού την ίδια ώρα παρατηρείται η έξαρση του ISIS και η οδυνηρή πραγματικότητα της τρομοκρατίας στα ευρωπαϊκά κράτη. Ωστόσο, οι σκέψεις μας θα περιοριστούν επί του μεταναστευτικού υπό το χριστιανικό πρίσμα, λόγω του συντόμου του παρόντος πονήματος. Ο Χριστός ήρθε στην ανθρωπότητα, για να ελευθερώσει τον άνθρωπο από τη φαυλότητα της αμαρτίας, σφαγιαζόμενος «υπέρ της του κόσμου ζωής»[4].

Η παρουσία του Χριστού είναι η ίδια η Βασιλεία του, που εισβάλλει δυναμικά στην ιστορία[5]. Ο λόγος αγάπης του Χριστού αφορά όλη την ανθρωπότητα χωρίς να περιορίζεται από εθνικά και κρατικά πλαίσια. Πάμπολλες αναφορές του Ευαγγελίου μαρτυρούν την οικουμενική διάσταση του λόγου Του[6]. Ο Χριστός ανυψώνει το ανθρώπινο πρόσωπο και διά της αγάπης το καθιστά αθάνατο[7].

Στη Εκκλησία η έννοια της σταυρικής θεολογίας έχει διπλή διάσταση και δηλώνει την σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, αλλά και του ανθρώπου με τον συνάνθρωπο. Οι αρχές του Ευαγγελίου καταργούν κάθε τάση ατομοκεντρισμού, ωθούν τον άνθρωπο σε σχέση-κοινωνία αγαπητική με τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Άλλωστε αυτό είναι το γεγονός της Εκκλησίας, δηλαδή η κοινωνία Θεού-ανθρώπου-συνανθρώπου. Η παρουσία του Χριστιανού στο πλευρό του πλησίον δεν έχει θεωρητικό χαρακτήρα ούτε αποτελεί ρητορικό σχήμα, αλλά σημαίνει μαρτυρία Χριστού και μαρτυρία πίστης εν αγάπη[8].

Ήδη στον πρώιμο Χριστιανισμό, οι Χριστιανοί ένιωθαν έντονα το πρόσκαιρο της παρούσας ζωής. Βίωναν τη Βασιλεία του Θεού και τη λεγόμενη στα θεολογικά γράμματα «εσχατολογική» προοπτική του ανθρώπου. Το γεγονός αυτό ευνοούσε την αγαπητική μεταξύ τους σχέση στα πρότυπα του Ευαγγελίου. Η ακτημοσύνη, η ελεημοσύνη και οι μεταξύ τους σχέσεις αποτελούσαν τη βίωση της αλήθειας του Χριστού. Εξάλλου, η φύση της Εκκλησίας δεν ταυτίζεται με το ιστορικό παρόν ούτε με τα εκάστοτε κοινωνικά μοντέλα, αλλά πρωτίστως προσδιορίζεται από τα έσχατα[9].

[Συνεχίζεται]

[1] π. Αυγουστίνος Μπαϊραχτάρης, *Η επιδίωξη της συνύπαρξης , οικουμένη-οικολογία-οικονομία*, εκδ. Σταμούλη, Θεσ/νίκη 2015, σ. 97.

[2] Παπαθανασίου Θ., *Η Εκκλησία γίνεται όταν ανοίγεται*, β' εκδ. Εν πλω, Αθήνα 2009, σ. 165.

- [3] Μαντζαρίδης Γ., *Χριστιανική ηθική*, β' εκδ. Πουρναρά, Θεσ/νίκη 2009, σ. 197.
- [4] Ιωαν. 6, 51.
- [5] Ματσούκας Ν., *Παλαιάς και Καινής διαθήκης, σημεία, νοήματα, αποτυπώματα*, εκδ. Πουρναρά, Θεσ/νίκη 2002, σ. 401.
- [6] Ιωαν. 10, 16.
- [7] Ιωαν. 11, 25.
- [8] π. Αυγουστίνος Μπαϊραχτάρης, *Θεολογία και θρησκευτικός πλουραλισμός σε ένα σύγχρονο κόσμο*, εκδ. Σταμούλη, Θεσ/νίκη 2015, σ. 152.
- [9] Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης Ζηζιούλας, *Εκκλησία και έσχατα*, στο συλλογικό τόμο: *Εκκλησία και εσχατολογία*, επιμ. Καλαϊτζίδης Παντελής, εκδ. Καστανιώτης, Αθήνα 2003, σσ. 27-48.